

i Forhold til Befolkningen som Kjøbenhavn, nemlig 14,7. Men dernæst er der at bemærke hertil, at Grundloven netop hjemler ikke Vælgerne, men Befolkningen Ret til Repræsentation efter det Gennemsnitsantal, den nævner, og som det ogsaa tidligere under Forhandlingerne er fremhævet, er dette selvfølgelig ikke noget tilfældigt, men begrundet i hele det Syn, man har haft paa, hvad politisk Repræsentation betyder. Man har endvidere henvist til den tættere Beboelse, der gjorde det lettere for kjøbenhavnske Lokalerinteresser at komme til Orde, og det maa vel ogsaa indrømmes, at her er et Moment af Betydning; men om dette Moment betyder saa meget, som Forholdet mellem 23 og 16, det turde dog være et Spørgsmaal. Hvis hensynet til det mindre Vælgerantal skulde spille nogen Rolle, vilde det blive 2 pCt. af den samlede Befolkning og dens Repræsentation, der skulde trækkes fra. Men en 50de Del af omtrent en Snes Kredse kan dog aldrig blive til de 7 Kredse, som der her er Tale om. Ligesaa lidt tror jeg, at Hensynet til den tættere Beboelse billigtvis kan komme til at spille den Rolle, som der her er Tale om. Man maa huske paa, at en meget stor Del af de lokale Interesser her i Virkeligheden, fordi Kjøbenhavn er Hovedstaden, er Interesser, der gaa langt ud over det blot og bart lokale. Hverken naar der er Tale om Jærnbaner, og i det hele om Trafikvæsen, eller naar der er Tale om Undervisningsanstalter eller andre Statsinstitutioner i Kjøbenhavn, er det lokale Interesser i den Forstand, at det skulde være inden for dette enkelte Sted, disse Institutioner væsentlig have deres Opgaver og deres Betydning. Det er jo i Virkeligheden Institutioner for hele Landet, og dette neutraliserer til en vis Grad, forekommer det mig, den Indflydelse, som den tættere Beboelse ellers maatte have paa Repræsentationens Størrelse. Dernæst er jo, som jeg allerede har fremhævet, Befolkningen i Kjøbenhavn i stadig Tilvækst og væsentlig i Tilvækst gennem Indvandring fra Landet, men derved paaføres der Byen Byrder, der for saa vidt kunne siges at blive kastede over paa den fra Landets andre Kommuner, som en stor Del af den Befolkning, der flytter her til andetsteds fra, er eller bliver saaledes stillet, at den nyder mere ved Kommunens Forsjrg, end den er i Stand til at bde den. Det vil med andre Ord sige, at Kjøbenhavn i mange Tilfælde overtager en Forsjrgelsespligt, som det øvrige Land derved befries for. Det er ogsaa et Moment, der taler mod den overvejende Betydning, man har tillagt den tættere Be-

boelse i Henseende til politisk Repræsentation. Naar man dernæst har sagt under Forhandlingen, at Kjøbenhavn jo aldrig her i Rigsdagen er blevet forurettet, men rigelig har faaet, hvad det har kunnet forlange og derfor ikke har Krav paa større Repræsentation end den, der er foreslaet, skal jeg ikke indlade mig paa at drøfte denne Baaftand, men blot sige, at selv om det er Tilfældet, at Kjøbenhavn ikke har noget at beklage sig over, saa er den Tankegang, ifølge hvilken Hovedstaden af den Grund intet Krav har paa Repræsentation, af lignende Art som den Tankegang, der laa bag den „oplyste Enevalde“, hvor man sagde: Folket har intet Krav paa Repræsentation, fordi den oplyste Monark jo gør for det alt, hvad Befolkningen billigtvis kan forlange. Det er selvfølgelig ikke Kjøbenhavn nok, at man her i Rigsdagen i faderlig Omfng gennemfører, hvad man mener at stemme med Kjøbenhavns Ladv. Efter vor Grundlov og hele Forsatning er det politiske Krav i Befolkningen med Rette først tilfredsstillet, naar den selv paa retfærdig Maade er med i Afgørelsen, og det er det, som ikke er Tilfældet, saa længe Kjøbenhavn ikke er repræsenteret saaledes, som det efter sit Folketal kan kræve. Og at dette er en Følelse, som er oppe i Kjøbenhavn og stærkt oppe, stærkere maaske i Øjeblikket, end den i Aaringer har været, viser blandt andet den overordentlig store Tilslutning, som Møder om denne Sag have haft her i Kjøbenhavn, og det efter mit Skøn ikke ensidige Møder, der kun tale paa en enkelt politisk Retnings Vegne, men Møder af en saadan alsidig Karakter, at man i dem kan se Udtryk for, hvad der fra de forskellige politiske Sider i Kjøbenhavn rører sig af Ønsker og Fordringer i denne Retning. Man har her under Forhandlingerne villet slaa sig til Ro med, at det, der her er Tale om, kun er en midlertidig Ordning. Der staar intet i Loven derom. Hvis den vedtages, er den endelig, og saa beror det paa kommende Tidens tilfældige Stemninger og Tilstande, hvorvidt og hvor naar dette Spørgsmaal tages op igen, og naar man ved, at vi have været over 20 Aar om at naa til denne „midlertidige“ Afgørelse, saa er der ikke megen Grund til at tro, at vi paa kortere Tid ville komme til en ny Afgørelse. Jeg tror, man maa gaa ud fra, at det, der i dette Øjeblik vedtages som Lov, bliver staaende i en for os i alt Fald overfluelig Tid. Derfor synes jeg ikke, man kan slaa sig til Ro med, at det kun er en Overgang. Vi maa se paa Sagen, som den er, og afveje, om vi i og for sig kunne være tjente med den foreslaede Ordning. Den